

Drahá Avo

Totí vši mají b

Prostě chci ř

OPRAVD

je to deset měsíc

ale já na tebe

Chytlá

C

wa. To je blbost.

já učím něco

ly nestává.

la naposled

Drahá Avo

ILSA MADDEN-MILLS

Drahá Avo

Copyright © 2020 by Ilsa Madden-Mills

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Ferstl, 2023

Cover © Letitia Hasser, RBA Designs, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3118-3 (pdf)

Ilsa Madden-Mills

Drahá Avo

přeložila Hana Ferstl

Obsah

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

Epilog 1

Epilog 2

*Pro všechny Aty světa.
Nechť váš oheň jasně plane.*

Ústřední píseň:
„SKYSCRAPER“ OD DEMI LOVATO

Ava

Třetí ročník

Odhrnu si vlasy z obličeje. Zatímco horečnatě upírám oči do tmy, srdce mi buší jako o závod. Vzduch je chladný, časná zima už šlape podzimu na paty.

Kde to jsem?

Snažím se rozpomenout. Zřetelně si vybavuju silnici, která mě přivedla k této úzké, vyježděné cestě, kterou lze jenom stěží nazvat vozovkou. Je to jen komunikace, kterou využívají traktory, čtyřkolky a vozidla s dobrým pohonem předních kol.

Nezáleží na tom, jakou cestu si vybereš, je jedno, jestli je krásná nebo ošklivá, tvrdá nebo měkká, dlážděná nebo plná výmolů. Je to tvoje cesta. Důležité je, jak skončí.

Jednou mi to řekla jedna z jeptišek, ale nemohu si vzpomenout proč – moment, *bože*, strašně mě bolí hlava, jako by mě přes ni někdo praštil kladivem.

Se zamrkáním polknu, soustředím se a v duchu si přeju, aby ta bolest ustala.

Kde to jsem?

Nocí pronikne vysoké zakvílení a já sebou trhnu, když si uvědomím, že ten divný zvuk vydávám já. Při tom strašidelném tónu se zachvěju, přestanu s tím, abych se nadechla, a při pokusu posadit se s námahou syкну. Když mi spodní část těla protne bolest, vzdám to. Jako by v ní cosi hlodalo –

Kašlu na to. Prostě tu budu jen tak ležet.

Jsem ve vysoké trávě, to ještě chápu, pomalu dýchám, a zatímco pozoruju hvězdnou oblohu a hledám odpovědi, snažím se zorientovat. Zářivý měsíc je v úplňku a osvětluje vysoké borovice, které se tyčí nade mnou a jejichž větve ve větru šustí, jako by si ruce přízraků mnuly prsty. Pozoruju ty pomalé, hrůzu nahánějící pohyby, které mi připomínají děsivou pohádku bratří Grimmů o holčičce, jež se vydala do začarovaného lesa natrhat květiny a přitom ji spolkla příšera.

Zavřu oči.

Zase je otevřu.

Tohle není začarovaný les, ale les to rozhodně je.

Jak jsem se sem dostala?

Otočím hlavu a v malém ohništi spatřím uhlíky, jak žhnou na otevřené mytíně několik metrů ode mě. Před očima mi poskakují představy – jsem u táboráku, směju se, tančím, popíjím...

Když mě bodne další vzpomínka, prudce se nadechnu a odeženu ji. *Ještě nejsem připravená.* Rukama mačkám hlínu a mokré listí pod sebou. Oblečení mám zašpiněné. Aspoň že na sobě nemám svůj červeno-bílý kostým roztleskávačky. Ne, měla jsem čas se převléct do minisukně a nového modrého tílka s vroubkovanou krajkou nahoře, „dokonale sladěného s mýma očima“, jak pravila Piper, i když mi potom řekla, abych ne – Co? Co mi řekla, abych nedělala?

Hlava mě opět rozbolí. Škubnu sebou a křečovitě polknu, abych si navlhčila suchá ústa.

Zadívám se na louku.

Než jsem se ocitla v lese, byla tu párty, páteční večírek po fotbale. Ano. V jednu chvíli byla louka pokrytá lidmi a hudbou a auty. Někteří kluci na sobě ještě měli dresy, jiní džíny a elegantní košile, hezké dívky byly oblečené do drahých šatů, které si nemohu dovolit, se šperky a botami, které já nikdy mít nebudu...

Teď je mýtina prázdná.

Olíznu si suché, rozpraskané rty, když tu se mi zvedne žaludek a v útrobách ucítím žluč. Nejsem si jistá, jak může můj pomatený mozek tušit, že mám v sobě jed, ale očividně to ví a mé tělo se chce jedu zbavit.

Je však tak těžké se pohnout, jsem vyčerpaná a všechno mě bolí. Kdybych tak mohla jen zavřít oči a nechat se unášet...

Opět zafouká vítr a zahouká sova. V dálce něco zavyje, pes nebo kojot.

Určitě to není vlk, ubezpečuju se. Toto je venkov Tennessee, ne Aljaška.

Mé tělo sebou nesouhlasně trhne. *To je jedno! Vypadni z tady-toho příšerného místa!*

Jsem ale tak unavená a slabá a možná když prostě znovu usnu a pak se opět probudím, zjistím, že je to jen zlý sen –

Ty strašidelné prsty na stromech zase zašustí a já procitnu a přinutím se udržet oči otevřené dokořán.

Posadím se a opřu se o strom. V hlavě se mi honí celá plejáda scén: Jolena a já, jak se u ní doma připravujeme na večírek a jak jsem nervózní ze vši té nádhery jejího domu, která nás obklopuje. Jak přijíždíme na párty v jejím černém range roveru. Než se připojíme k ostatním, kopneme do sebe pár panáků whisky. Nabízí mi je, její rudé rty se usmívají a já pít s úzkostí přijmu, protože potřebuju před svým prvním večírkem posílnění. Ti lidé nebyli jako já, *ve skutečnosti* mě neznali, věděli jen to, že jsem Chanceova holka. Jsou to Žraloci na Camdenské střední, bohatí a oblíbení a všichni – snad kromě Chance – pěkní idioti. Vládou škole. To oni rozhodují, kdo smí chodit na večírky. Oni rozhodují, kdo je dost dobrý.

Přitisknu si prsty na čelo. Knox Grayson, rozehrávač Draků a vůdce Žraloků, byl první osobou, kterou jsem spatřila, když

jsme dorazily k ohni. Rukou objímal... Tawny? Jo. Se zlatohnědou hřívou jako zářící slunce. Není jen krásná; je nádherná, obklopená bohatstvím a nadřazeností – *ach, blbost, zapomeň na ni*. Ta ani neví, jak se jmenuješ. To jeho obraz, Knoxův, přetrvává... Ta dlouhá, ošklivá jizva, která se táhne z jeho pravého spánku přes prohlubeň ve tváři a zařezává se mu do horního rtu. Ďábel. Hádes. Někdy, než ho ze svých myšlenek vyženu a pečlivě vytěsním, mu tak v duchu říkám. Když ho potkám na chodbě, podvědomě vždycky prchám, utíkám, jako kdyby mi do zad duly horké větry pekelné.

Pozoroval mě, jak přicházím s Jolenou, a jeho přivřené oči se děsivě leskly.

Co ty tady děláš? říkala jeho tvář s ohrnutými rty.

Ty jeho letmé pohledy – ach, jak je mohu nazývat letnými? Prohlédl si mě vždycky pořádně, přešel mě nadřazeným pohledem, aby mě poté zredukoval na pouhý vzduch, který dýchá, na pouhý smítek prachu, která poletují naší posvátnou školou...

Ale dnes večer – *bože můj, je stále ten stejný večer, ne?* – jdu rázně dál a spolknou všechny pochybnosti, protože se přede mnou objeví Chance. Krásný, sladký Chance. Mé srdce, tak pomalé a slabé, bije náhle o něco rychleji. Chance je také Žralok, patří do nejužšího kruhu, ale má mě *rád*. Od tohoto léta je můj, dotýkáme se, pomalu se líbáme. A chystáme se na víc, na mnohem víc. Zachvátí mě zbytky radosti, když si vzpomenu, jak mě objímal, líbal mě na tvář a prosil mě, abych zazpívala. Po dlouhém přemlouvání a ukecávání a dalším panáku whisky stojím na korbě něčího nákladáku a zpívám na celé kolo „Skyscraper“ od Demi Lovato. Ozývá se jásot. Dokonce i Jolena se usmívá, a to si nemyslím, že mě má moc ráda. Cítím se... šťastná.

Potom je všechno jako v mlze.

Se zmatkem v hlavě sebou trhnu při představách, které mi vyvstanou před očima. Chance je tady, ale už nemá radost, že jsem

přišla – což je divné, protože mě pozval. Prosil mě, abych přišla. Slíbil mi i další věci, ale náhle ho vidím přímo před sebou, zuby pevně stisknuté, z očí mu vzteky šlehaají blesky.

Co... Co jsem mu udělala?

Neví snad, že jsem si ho postavila na piedestal a že jsem si myslela, že by on mohl být jiný? Nechci spadnout na zem tak rychle. Nemiluju moc často. Já ne. Poddát se lásce znamená být zranitelný a to –

Zapomeň na něj.

Co to mám s *tělem*?

Jediná slza mi stéká po obličeji a překvapená emocemi si ji zuřivě setru.

Nech toho, Avo.

Vždyť jsi jen v lese a bůh ví, že už jsi spala na horších místech.

Přesto skane další kapka a já polknu knedlík emocí v hrdle.

Vždyť jsem jen opilá. To je všechno.

Nic hrozného se nestalo. Vůbec nic.

Já... Prostě jsem moc pila. To je vše.

Nadechnu se a před očima se mi vynořují a zase mizí další obličeje z večírku. Jejich rysy jsou mlhavé, přehrávají se mi v hlavě jako v lunaparku, jako strašlivá jízda, která se zvrtila. Vidím Knoxe, jak odchází s Tawny. Vidím Chance s jinou dívkou a sevře se mi srdce. Vidím Jolenu, jak si s ostatními dívkami z týmu špitá a jejich pohledy mě probodávají jako dýky.

Co jsem provedla?

Obrazy se točí rychleji a rychleji, až se mi udělá zle a já se nahnu a zvracím.

Když mi bylo deset, podařilo se mi na jedné pouti utéct mámě, i když to ve skutečnosti útěk ani moc nebyl, protože jí bylo jedno, co dělám, hlavně že se nakonec vrátím. Vklouzla do jedné z těch prorezavělých maringotek na předměstí, kde přebývali kolotočáři.

natáhnu a nastrkám do nich svá řadra. Nepřipustím si pomýšlení, jak se to mohlo stát.

Nohy se mi třesou jako želé, ale jsou na svém místě a já si posměšně odfrknu. Žádná smrtelná zranění přece nemám, žádná smrt jako na zipperu mě nečeká. Cha.

Moment... Necivilizovaně vykřiknu, jako by to mé tělo už tušilo, mému mozku však trvalo o něco déle, než se dovtípil. Sukni mám vyhrnutou kolem boků, pánev obnaženou. Obyčejné bílé kalhotky od jeptišek jsou pryč. Nejasně cítím listí a větvičky, které mě píchají do zadku. Rukama marně šátrám po kůži, jako kdyby se měl zázračně objevit kousek látky.

Ach, Avo, ach, Avo, víš, co tohle znamená – jak jsi mohla být tak naivní...

S nataženým krkem se nakloním a spatřím malé, nafialovělé modřiny na vnitřní straně stehen. Dotknu se opuchlé kůže a zasténám bolestí. Srdce se mi rozbuší tak, že mi téměř vyletí z hrudi. Před očima se mi udělá černo.

„Ne, ne, ne...“ vyrazím ze sebe a opět se vyzvracím na stranu. Konečně ucítím alkohol.

Další vzpomínky – *jsou skutečné?* – se mi vtírají na mysl.

Jak odcházím k okraji lesa. Musela jsem se vyčurat. Byla Jolena se mnou? Ne. Zavrtím hlavou, když se mi zjeví obraz někoho jiného, muže, který se nade mnou tyčí a odvádí mě pryč. Vzal mě za ruku a prohlásil, že mi něco musí říct, a já jsem ho z nějakého důvodu následovala –

Dotknu se úst.

Líbal mě zprudka.

Škubl mi za vlasy a srazil mě k zemi.

Mlhavé vzpomínky vystřídá prozření a poznání, jež mnou projedou jako ostrý nůž. Nevzpomínám si na podrobnosti, většina

z nich je jako v mlze, ale tady v tom lese se mnou bylo mon-strum.

V duchu slyším Piper. *Nevěř jim, Avo. Dneska jsi možná roz-tleskávačka, ale do jejich skupiny se nikdo nedostane.*

Ale... Jen jsem chtěla být nablízku Chanceovi.

Chtěla jsem žít v jeho světě.

Kde je teď?

Myšlenky se mi rozbíhají a já nevím, jak dlouho sedím v trávě. V jednu chvíli se snažím vyrovnat s tím, co se stalo, a v příští chvíli naříkám, zatímco na mě doléhá celá realita.

Přidržím se stromu a snažím se vstát, ale sklouznu opět na zem.

Uběhnou dlouhé minuty a já vnímám měsíc, jak pluje mezi stromy. Ještě chvíli a můžu jít.

Můžu.

Musím.

Někdo mě potřebuje. Přejedu prsty po laciném pozlaceném medailonku, který mi visí kolem krku, a dotknu se tenoučkého řetízku. On je maličký a drobný, a jestliže nebude mít mě a jestli nevstanu, co se pak stane?

Nesmím ho nikdy opustit...

Ta myšlenka mi dodá dostatek síly, abych se odplazila z lesa a namířila si to přes otevřenou louku. Za ní je ta stará silnice a pak opravdová dálnice, kde mohu na někoho mávnout –

Přede mnou se blýsknou světla a já uslyším měkké zaburácení vozidla. Vůz vjede na mýtinu a ve mně krátce zahoří naděje, která vzápětí shoří a zhasne.

Co když je to *on*?

Úzkost ve mně narůstá, přepadne mě panika a svaly mě pálí, jak se snažím odplazit zpět, odkud jsem přišla.

Počkej do rána. V hlavě to nemám v pořádku, to ale přečkám.

Ve skrývání jsem dobrá.

Vždycky jsem byla.

Pronikavá záře světél mě oslepí a já se divoce rozhlédnu, kam bych se mohla podít.

Běž, běž, běž...

Ticho přeruší šoupavé zvuky, bouchnou dveře a něčí hlas volá.

Pronikne mnou strach a já si přikryju obličej, neboť se stydím za svou bezbrannost. Já. JÁ.

Nade mnou se tyčí široká ramena, on na mě promluví a já zamrkám. Mluví dál. Nemohu odpovědět. Místo toho se mi zvedne žaludek.

Přistoupí ke mně. Sehne se. Spustí silné paže a zdvihne mě. Zmítám se v jeho náruči, snažím se s ním bojovat, ale je to jen zaškubnutí, žádný zápas, to není ta holka z centra města, která se umí prát. Jsem prázdná, neschopná odporu, když mě naloží do svého auta, když mi zapne pás. Hovoří, možná říká mé jméno, ptá se mě, ale já nemohu jasně myslet. Nemohu... dělat nic.

Ujíždí z mýtiny, vůz jede rychle, tak rychle. Hlavou se opírám o stranu sedadla a zírám na svého únosce.

Kdo je to?

Znám ho? Přimhouřím oči a zahlédnu ostře řezanou čelist a svaštělé obočí. Otočí se a jeho ocelový pohled se mi zabodne do očí. Zdá se mi, že v jeho očích spatřím vztek, a právě v okamžiku, kdy mě napadne, že ho znám, právě když mám jeho jméno na jazyku – v ten moment mě obestře temnota a já opět upadnu do bezvědomí.

Ava

O deset měsíců později

Když vystupuji z Louise, svého tmavě zeleného postaršího džípu wranglera, praží do mě slunce. Jemně ji poplácám. Na řidičově straně je promáčkliná – už tam byla – a lak je na okrajích kapoty a nad koly zrezivělý. Po tři léta jsem pracovala jako servírka v zapadlém celonočním bistru v centru Nashvillu, abych si Louise mohla koupit, a je to veškerý můj majetek na tomto světě. Zaplatila jsem za ni pečlivě nastrádanými penězi z každického spropitného, které jsem dostala, a že jsem jich dostala hodně, protože jsem tam byla tou nejlepší servírkou. Se širokým úsměvem na uvítanou pro každého kamionáka, každého dělníka a nočního opilce. Někdy, když byl mezi číšníky plný stav, uklízela jsem kuchyň, vynášela odpadky nebo vytírala podlahu. Lou mi vždy napsal zprávu, když některá z jeho servírek onemocněla nebo se z jakéhokoliv důvodu prostě jen neukázala, a já jsem se vypotácela z postele v našem sociálním domově a běžela napůl ve spánku dva bloky do bistra, připravena obětovat svůj čas za dolary. Usměju se. Louise není zrovna hezká, ale je moje.

Vedle mě parkuje elegantní černé porsche, na druhé straně stojí červené maserati. Povzdechnu si. Už je to téměř rok, co jsem tady byla naposledy, a přesto se nic nezměnilo.

Pohledem přejedu areál před sebou. Vítejte v Camdenské střední, jinak známé jako mé osobní peklo, prestižní soukromé škole uprostřed města Sugarwood v Tennessee, což je náhodou jedno z nejbohatších městeček ve Spojených státech, sídlo senátorů, zpěváků country a profesionálních atletů.

Pch. To je fuk. Nenávídím tohle místo.

Přehodím si batoh přes rameno a rozeběhnu se přes parkoviště. Opatrně se vyhýbám vozům, vzpomínám si na jednoho prváka, který nechtěně poškrábal jedno auto, které nepatřilo nikomu jinému, než jednomu ze Žraloků. Ti ho později obklíčili na záchodě a donutili ho, aby jim olízal boty. Každému, kdo není Žralok, bych poradila, aby se od nich držel zpátky. Aby se na ně nedíval. Nedotýkal se jich. Předstíral, že neexistují. Tyto zásady mi pomohly přežít prvák i druhák. Třeták – no, ten ani nebudu zmiňovat, ale teď, když jsem v posledním ročníku, budu podle nich žít zas.

Čím víc se blížím k dvojitém dveřím hlavního vchodu porostlého břečtanem a zakončeného dvěma šedými věžičkami v hradním stylu, tím víc mi buší srdce napětím a obavami. Ještě nebylo slyšet poslední zvonění na hodinu a já mám přesně pět minut, abych doběhla ke své skříňce a do třídy. Dorazit pozdě byl můj plán, protože *holka jako já musí vždycky mít nějaký posraný plán*.

Při běhu se popotahuju za svou novou školní uniformu – skládanou červeno-zlatou sukni do půli stehů –, něco, co zavedla školní administrativa, aby smazala rozdíly mezi movitými a těmi méně majetnými. Jako kdyby to pomohlo. Každý už ví, které z děcek je bohaté a kteří jsou jako já. Jen se podívejte na to zpropadené parkoviště. „Miluju tě, Louise,“ zašeptám. „Tihle pitomci mají jen to, co jim koupili rodiče.“

Zastavím se u dveří a zhluboka se nadechnu. Ve škole byste čekali obyčejné skleněné dveře, ale tohle není obyčejná škola. Dveře jsou zhotoveny z těžkého fazetového skla, takového, které naleznete

ve starých domech. Ve třetáku jsem si myslela, že jsou nádherné, s tím rudým drakem pečlivě vyleptaným v horní části, ale teď – cha. Hrůza, lepkavá a ohavná, mě vysává a klouže po mně jako bahno, i když jsem se během dvacetiminutové cesty od Milosrdných sester v centru Nashvillu stokrát povzbuzovala.

„Vzmuž se,“ šeptám si. „Za těmito dveřmi číhají pekelníci a upíři.“ Ušklíbnu se. Kéž by jimi opravdu byli. Vytáhla bych na ně kolík a skončila bych to s nimi stejně jako Buffy, přemožitelka upírů.

Bohužel jsou to jen lidské bytosti a já je bodnout nemůžu.

Prohrábnu si čerstvě obarvené, po ramena dlouhé tmavé vlasy, které jsou vpředu delší než vzadu a které mají daleko do mých dlouhých blond vlasů z loňského roku. Ostříhání a obarvení vlasů byla pro mě terapie. Udělala jsem to pro sebe, abych těm idiotům ukázala, že už nebudu tou malou, hodnou školačkou. Kašlu na to. Seberu svou duševní sílu a snažím se zbavit minulosti. Pobývala jsem v útulcích pro bezdomovce. Dívala jsem se, jak si máma vpichuje stříkačku do paže, mezi prsty, kamkoliv, jen aby byla pořádně v rauši. Viděla jsem, jak si k snídani dává láhev vodky.

Tahle zazobaná děcka jsou ve srovnání se mnou batolata.

Tak proč se po celém těle třesu?

Neboj se, řekne mi slabý hlásek.

Rozrazím dveře a přivítá mě závan chladného vzduchu a jasně osvětlená chodba. Zvenku to vypadá, jako kdybyste se propadli o několik století zpět, ale uvnitř je vše nóbl a luxusní, nazdobené, jako by šlo o milionářské sídlo, a ne školu.

Voní to po penězích, pomyslím si a na moment se zastavím, abych si vše prohlédla. Je to stále nádherné – to nemohu popřít.

Teplé šedobéžové stěny. Bílé obložení. Zdobné stropní lišty. Kožená křesla. A to je jen vstupní prostor. Jdu dál váhavými kroky. Na stěnách visí majestátní portréty, bývalí ředitelé vedle zarámovaných fotografií absolventů, malé usměvavé tváře zachycené na

fotografiích maturantů. Kluci mají na sobě obleky, holky černé šaty. Na konci tohoto roku bude moje fotka součástí koláže a umístěna mezi *mé* spolužáky. Vyprsknu tichým smíchem hraničícím s hysterií a rychle ho potlačím.

Kolem pobíhají studenti – dívky v plisovaných sukních a bílých halenkách na knoflíky, jako mám já, kluci v khaki kalhotách a bílých košilích s červeno-zlatými kravatami – a rozhlíží se, aby spatřili, kdo přichází v první den vyučování.

Oči planou.

Ozývá se lapání po dechu.

Snažím se překonat nervozitu a nadechnu se očištného vzduchu. Částečně už lituju svého rozhodnutí. Nejraději bych se otočila a utíkala jako o život, ale vydržím, i když bojuju s nevolností. Polknu své emoce, pečlivě je odsunu na stranu, zamknu je do truhly. Představím si, jak na těch mých vzpomínkách z loňska visí řetěz a zámek. Popadnu tu hrůzu a mrštím jí do rozbouřeného oceánu. Tady máš, třetáku. Jdi a zhebni.

S chladným výrazem, který trénuju už přes týden, přejedu očima po studentech a příliš dlouho se na jejich tvářích nezdržuju.

Je to pravda, Ava Harrisová, ta bonzácká potvora, která šla po párty na policii, je zpátky.

A nehodlá nikam odejít.

Potřebuju tenhle poslední rok a možná vyrazím na státní školu, nebo dokonce dostanu stipendium na Vanderbiltovu univerzitu. Tělo se mi zachvěje touhou. Já na prestižní univerzitě. Chodit do třídy s lidmi, kteří mě neznají. Mít něco, co je mé. Jít po vlastní cestě, trpytivě, rovně a tak zatraceně hladké...

Nohy mě poslouchají lépe než mozek, a tak se vydávám chodbou. Dav se rozesupuje, další studenti si mě s doširoka rozevřenýma očima prohlíží a umlkávají.

Vzduch kolem mě prakticky jiskří napětím.

Kdybych byla zlou čarodějnici, rozchechtala bych se.

Zatínám pěsti, má slova povzbuzení vyzní do prázdna.

Piper ke mně přiběhne a obejmě mě. „Je zpátky! Moje nejlepší holka je zpátky! PANEBOŽE, ANI NEVÍŠ, JAK MOC JSI MI TADY CHYBĚLA!“

Vidět její rozjařenou, přívětivou tvář je přesně to, co právě teď potřebuju.

Kráska s dlouhými jahodově blondatými vlasy staženými dozadu dvěma sponkami s motýlky byla mou kamarádkou už od prvního ročníku, kdy jsme spolu chodily do sboru. Ona zpívat neumí, ale já zpěv miluju. Na každickém školním koncertě jsem měla sólo. Před TOU nocí.

Piper stále žvatlá a mele o tom, co že jsem dělala v létě. Říkám jí, že pracovala, a ona mi vypráví, jak jela na měsíc s rodiči a dvěma mladšími bratry do Yellowstonu na úžasný výlet v karavanu. Ve vhodných momentech se usmívám a přikyvuju, takže si zřejmě myslí, že jsem v pořádku. Výborně.

Posune si své neonově růžové kočičí brýle a s úsměvem mi stiskne ruku. „Jsem tak ráda, že tě vidím. A taky mí rodiče trvají na tom, že k nám musíš brzo přijít na večeri. Už jsi tam dlouho nebyla.“

Skutečně.

„Hele, jsi v pořádku?“

Než jí odpovím, někdo do nás vrazí a kvapem zase uteče, stihnu však z jeho rtů zaslechnout *práskačko*.

Ramenem mi strhne tašku.

A tak to začíná.

Piper mi pomůže tašku zvednout, pak se otočí a vyštěkne na záda vzdalující se osoby, která do mě vrazila: „Dávej pozor!“ A pak: „Ty atlete!“

Vstanu a natáhnu krk, abych viděla, kdo to byl. Zrzavé vlasy, hráč fotbalu: Brandon Wilkes. Skoro ho neznám.

Piper si odfoukne ofinu z obličeje a na tváři se jí opět zjeví milý výraz, i když dál očima téká po všech kolemstojících, jako by je varovala, aby se neopovážili vyslovit proti mně jediné slovo. „Stejně, jsem ráda, že jsi zpátky. Nestihly jsme si toho moc říct a to je tvoje vina, což je v pořádku. Dala jsem ti prostor, jak sis přála.“

Nikdy si nebrala servítky.

Nezavolala jsem jí, jak jsem měla, potřebovala jsem od tohoto místa a všech lidí tady získat odstup. Z počátku jsem se snažila, ale když začala o fotbalových zápasech a o vyučování a o každodenních, všedních věcech na škole, cítila jsem, jak se mě zmocňuje prázdnota, černá díra vzpomínek a lidí, o kterých jsem nechtěla přemýšlet. Její život šel dál – *a to by měl* – zatímco já jsem uvízla v minulosti.

„Ale teď jsi tady.“ Usmívá se, ale je to nejistý úsměv.

„Jo.“ S nejvyšším úsilím se na ni slabě pousměju. To její rodiče mě loni odvezli do nemocnice. Milí lidé. Tvrdě pracují. Nejsou bohatí. Piper je ve škole na stipendiu jako já a dostala se na Camdenskou střední, protože má v matematice a společenských vědách neuvěřitelné výsledky. Bydlí v Sugarwoodu, zatímco já dojíždím ze sociálního domova. Těsně před mými šestnáctinami mě přivezla do školy jeptiška ve staré žluté dodávce.

Piper lehce poskočí, když se ze školního rozhlasu ozve její jméno, a spustí jako vodopád. „Jejda! Musím letět. Máma je tady. Věřila bys tomu, že jsem si hned první den zapomněla doma svůj laptop? To jsem ale pitomec, fakt! Běžím, ale uvidíme se ve třídě, jasné? Máme spolu hned první blok, že jo?“ Rychle mě obejmě. „To zvládneš, věřím ti.“

Opravdu?

Upřímně bych nejraději utekla zpátky do auta a navždycky opustila tohle místo, ale musím myslet na svého brášku Tylera. Cíle... Musím se jich držet.

Než ze sebe stihnu něco vypravit – *jak typické* – je Piper pryč, poskakuje chodbou jako Tygr z *Medvídka Pú*.

Okamžitě mi chybí, cítím na sobě žár všech těch očí, které se na mě bez přestání upínají.

Je legrační, jak si mě na konci prvního a druhého ročníku nikdo nevšímal. Ne. Byla jsem holka, která se drží při zemi a snaží se co nejlépe splynout s davem, aby se o mé výchově nevědělo... Až do léta před třetákem, kdy jsem narazila v knihkupectví na Chance a ten projevil zájem. Když pak začala škola, usmyslela jsem si, že budu roztleskávačkou. Říkala jsem si hlavně, že to bude vypadat dobře na mé přihlášce na vysokou, a navíc jsem usoudila, že to zabere méně času než fotbal nebo tenis. Pravdou však je, že jsem to udělala kvůli *němu*. Chtěla jsem Chance a páteční večerní zápasy a večírky s partou.

Prostě.

Blbost.

Skříňky se zdají být miliony kilometrů daleko, když se s rukama sevřenýma na popruhu tašky snažím protlačit kolem všech těch čumilů. Šepot studentů se zvedá a sílí a šíří se jako vlna v oceánu.

A samozřejmě...

Bratři Graysonovi jsou první Žraloci, které spatřím. Opírají se o zeď a soudí mě ve společnosti několika dívek. Knox a Dane. Dvojčata.

Hodím po nich pohledem. Svůj břitký a tvrdý výraz našťvané mrchy si záměrně ponechávám na tváři. Prohlížím si oba kluky, jejich podobné svalnaté, vysoké postavy se širokými rameny. Možná vypadají skoro stejně, ale jsou jako den a noc. Knox je chladný, nikdy se neusměje. Do tváře a horního rtu se mu zařezává jizva,

která narušuje křivku jeho úst a dokonalost tváře. Polknu. Ať se jde bodnout.

Odmítám strávit tento rok ve strachu.

Cukne rty, jako by mi četl myšlenky, rýha na ústech se mu zkroučí v pokřiveném úsměvu a já do něj zapíchnu oči.

Mě nevyděsíš, říká můj výraz.

Ušklíbne se.

Husté kaštanové vlasy se mu vlní kolem límečku a jeho oči, mrazivě šedé jako kov, pronikavé a intenzivní, lemuji černé řasy. Jeho zkoumavému pohledu toho příliš mnoho neunikne a mě to znervózňuje – už od prváku, kdy jsem ho přistihla, jak se na mě dívá a studuje mě, jako bych byla nějaký podivný brouk.

Když jsem se mu odvážila pohled vrátit – *Líbí se ti, co vidíš?* – posměšně se uchechtl a pokračoval v chůzi. Jsem pod jeho úroveň. Nicka. Stejně tak to řekl po našem prvním loňském zápase.

„Co chceš?“ řekne pohrdavě, zatímco čekám ve fotbalové šatně. Chladnýmima očima mi přejede po sportovní sukni, pak se podívá výš a zastaví se v dolíku na krku.

Večer ještě nebývá dost chladno, abych si vzala svetr od uniformy, takže mám na sobě červeno-bílou vestičku s věčkovým střihem a logem školy vyšitým na hrudi.

„Kde je Chance?“

Strne, pak si posměšně odfrkne a shodí ze sebe potem nasáklý dres i s chrániči ramen.

Má široká ramena, hrud' mu pokrývají řídké zlatavé chloupky, je opálený od slunce a svaly sbíhající se ke štíhlému, vypracovanému pasu se mu mohutně vlní. Jeho pekáč buchet je jasně viditelný a já na malou chvílku spočinu zrakem na drobném tetování na jeho boku. Těžko však říct, co to je. Není podsaditý nebo robustní, jak by člověk

u chlapa obdařeného jeho atletickými schopnostmi očekával, ale je urostlý a vypracovaný a –

Sklopím zrak a zírám na podlahu. Neměla bych tak na něj civět. Chance je můj kluk.

Z jedné ze sousedních místností, možná ze sprch, zaslechnu mužský smích a vrátím se na zem, protože hádám, že právě tam teď Chance bude.

Vzhlédnu a chci ho požádat, aby vyřídil Chanceovi, že jsem mu přišla pogratulovat ke dvěma touchdownům, ale hlas mi odumře. Knox si rozezne kalhoty umazané od trávy a sundává si je. Jeho nohy jsou silně svalnaté a napjaté, na rozdíl od štíhlejší Chanceovy postavy. Jeho hladké spodní prádlo je černé a těsné, obepíná jeho tvrdý zadek, obrys rozkroku.

„Líbí se ti, co vidíš, žebračko? Dívat se můžeš, sáhnout si nesmíš.“

Vztekl vystřídá mé rozpaky. Ví, že jsem na Camdenu jen na stipendiu, proč mi to musí pořád připomínat?

„Neměj strach, že bych se tě dotkla. Nemám ráda hnusáky.“ Slova ze mě vypadnou dřív, než je stihnu zastavit. Myslela jsem tím ten jeho nadřazený postoj, ne jeho tvář, ale spatřím, jak se v okamžiku zarazí a špatně si to vyloží.

Dotkne se své tváře a přejede si po jizvě, čelist mu nervózně přeskakuje. „Vypadni odsud. Sem smí jen hráči.“

Otočím se a zamířím si to ke dveřím. Snažím se nerozběhnout. „Kreténe,“ zamumlám.

Doprovází mě jeho smích.

Říká se, že nelíbá holky na rty, ale bez ohledu na to, jak moc mu ta jizva hyzdí obličej, je to pořád vůdce Žraloků.

Dnes má na sobě vypasovanou košili, kravatu má povolenou, jako kdyby ho už štvála. Představuju si, že tráví hodně času v posilovně, kde pracuje na svém svalnatém těle a udržuje si tak status

rozehrávače. Pozoruje mě několik vteřin, pak sklopí zrak a podívá se na telefon.

Slyším, jak se tiše zasměje.

Některé věci se nikdy nezmění.

Dane je téměř jeho kopií, až na to, že má tvář dokonalou jako Adonis a vlasy má delší, až na ramena. Je stejně vysoký jako Knox, asi metr devadesát, ale jeho čelist je hranatější, hubenější. A jeho oči? Ach bože. Jsou děsivě podlité krví.

Jo, a oba byli na tom večírku.

Strach mi přeběhne po zádech a mé tělo strne. Tu noc mě někdo (ta osoba, která mě našla) položil na jeden z gaučů na verandě u Piper. Pak zazvonil a odešel dřív, než její máma došla ke dveřím. Někdy si říkám, jestli by tím člověkem mohl být...

Mé myšlenky se náhle zarazí a zapotácím se, když spatřím, kdo stojí vedle Knoxe – Chance. Zbledne, když se na něj zadívám, a jeho modré oči zaplanou, zatímco si rukou projede pískově blond vlasy.

Přesně tak, blbečku, tady jsem: Ava 2.0.

Pryč je ta holka, kterou líbal, jako by to myslel vážně.

Vzedme se ve mně známý stud a já ho potlačím. To, co se stalo, nebyla moje vina. Ačkoliv jsem podle testu na drogy žádné v těle neměla (jen alkohol), odmítám tomu uvěřit. Nebo to možná byl *jen* ten alkohol. Nemám ponětí a to mě přivádí k šílenství.

Také jsem byla vypovídat ohledně znásilnění – otřesu se od-porem při ponižující vzpomínce na chladnou, neosobní místnost, na ty soukromé otázky. *Jste sexuálně aktivní?* Ano, už jsem měla sex. *Jak je to dlouho od vašeho posledního dobrovolného pohlavního styku?* Šest měsíců. *Kdo to byl?* Chlapík od Milosrdných sester, který teď žije v Texasu. *Kolik jste měla partnerů?* Jen jednoho, jen jednoho – až doteď. *Užíváte nějaké léky?* Žádné. Pak mě přesunuli do jiné místnosti na vyšetření, kde mě prohlédli od hlavy až k patě a udělali stěr z každého centimetru mého těla, od úst až po nehty

na nohou. Vyfotili mi modřiny na vnitřní straně stehen. Vzali mi oblečení a vložili ho do papírového sáčku. Vyptávali se mě na podrobnosti, co vedlo k napadení, chtěli, abych jim krok za krokem vyprávěla, co se stalo, a přestože byla zdravotní sestra milá, tak neuvěřitelně milá, musela jsem si zakrýt tvář, když jsem jí říkala, že si nepamatuju, kdo to byl.

A nakonec...

Nic.

Rozhodli, že jsem měla sex, tvrdý sex, ale nenašli sperma ani spolehlivé stopy DNA.

A Chance? Jeho poslední esemeska potom, co jsem šla na policii, zněla: Přestaň lhát o té párty. Nejsi tou, za kterou jsem tě měl. Jsi prostě jen děvka.

To ošklivé slovo se mi zařízne hluboko do srdce. *Nejsem promiskuitní.* Nevychrápala jsem se v Camdenu s kdekým; byla jsem příliš zaneprázdněná prací, studiem a péčí o bratra. Kromě toho by snad mělo být sakra jedno, jestli jsem si to tady *rozdala* s kdekým.

Opilost neznamená souhlas.

Asi jsem se musela zbláznit, protože zůstanu před těmi třemi stát a zkoumám linie Chanceovy tváře, jeho hranatou bradu, dolíčky po obou stranách úst, které se prohlubují, když se usměje.

Teď se však mračí.

Ano, zašeptám si v duchu a stisknu rty. Doufám, že tě pohled na mě sere. Nejsem tady kvůli tobě, sportovče. Jsem tu kvůli sobě.

Nasadím opět falešný úsměv a jdu dál. Už jsem skoro u své skříňky číslo 102, když se přede mnou objeví dvě dívky a zatarasí mi cestu.

Páni. Aspoň budu mít za sebou VŠECHNO najednou.

Dlouze vydechnu, když pozoruju Jolenu a Brooklyn, své bývalé kamarádky roztleskávačky. Ohrnu rty. Nikdy nebyly mými

opravdovými kamarádkami. Za posledních deset měsíců se mi ani jednou neobtěžovaly napsat nebo zavolat.

Jolena, nesporně včelí královna, má červené boty s podpatky a tmavě kaštanové vlasy stažené do vysokého culíku, který podtrhuje její výrazné lícní kosti a rubínové rty.

„Ale, ale, jestlipak to není Ava Harrisová. Nemůžu uvěřit, že máš tu drzost se tady ukázat. Prosím, řekni mi, že se nechystáš dělat roztleskávačku,“ pronese s dokonale falešným úsměvem.

Nepřekvapuje mě, že mě okamžitě oslovila. Přesně to jsem očekávala – vztek a nelibost. Když jsem šla na policii, práskla jsem oblíbené studenty. Pro mě nebyl ten večírek nic významného ve srovnání s tím, co se stalo na jeho konci, ale podle některých jsem se dopustila zrad. Jsem krysa a krysy mají dostat po zásluze a tak podobně.

Navíc je tu to video, na kterém jsem s hráči fotbalu, včetně jejího přítele.

Prostě další pouťová atrakce na zvracení.

Mladý detektiv tůká propiskou o stůl. „Slečno Harrisová, je možné, že jste s pohlavním stykem souhlasila? Vaše chování na večírku bylo... no...“ Jeho monotónní hlas znejistí, ale já vím, kam míří. „Většinu těch hochů znám. Mají slušné rodiče. Jsou skvělí fotbalisti. Je v pořádku, jestliže jste souhlasila se sexem s –“

„Ne!“ vykřiknu. „Ne, ne, ne...“ Svěsím ramena a nejraději bych se někam odplížila.

„Existuje video, na kterém tančíte s Liamem Barnesem, Danem Graysonem, Brandonem Wilkesem...“ Vyjmenuje jich ještě několik, každé jméno se do mě zařízne bolestně jako nůž. „Ukážu vám to.“

Strčí mi laptop pod nos a zmáčkne PLAY. Nevím, kdo to nahrál nebo kdo jim to dal. Je to v šeru a rozostřené, ale mé tlíko a blond vlasy nejde zaměnit. Ani ty kluky. Jsem s nimi v kroužku, tančím, směju se

na ně, držím je za ramena, pohybuju se o jednoho k druhému. Mám zavřené oči. Vyřvává „Closer“ od Nine Inch Nails.

„Vypněte to,“ šeptnu, zatímco si svírám žaludek. „Prosím.“

* * *

„Haló? Posloucháš mě, blbko?“ řekne Jolena. Je menší než já, dokonce i na těch vysokých podpatcích, a já se nad ní tyčím, vděčná za svůj metr sedmdesát. Nikdy jsem se nesetkala se svým dárcem spermatu – nějakým mužem, se kterým otěhotněla moje máma –, ale počítám, že svou výšku mám po něm, protože ona je drobná.

„Jdi mi z cesty,“ řeknu tichým hlasem a snažím se, abych nevybuchla.

„Oho, ono to má drápy. Donuť mě.“ Přikročí blíž ke mně, až ucítím omamnou vůni jejího květinového parfému.

Snažím se ovládnout nervozitu v žaludku. „Věř mi, poznala jsem i protivnější holky, než jsi ty. Mám to zkusit?“

Zkříví ústa a zasměje se, zvuk jejího smíchu dolehne k několika dalším studentům, kteří se zastaví, aby nás pozorovali. Jolena se rozhlédne kolem sebe, přejede všechny zrakem a někteří z nich se viditelně stáhnou. Jiní se přiblíží s téměř fascinovanými výrazy ve tvářích a říkají si, co asi udělám já, co ona...

Nepatrně pokrčí rameny. „Považuj to za varování. Žádná z rozleškávaček tě nechce zpátky. Nepotřebujeme v našem týmu dívky.“

Můj žaludek mě nabádá, abych prostě zdrhla. To bych taky udělala, kdybych s ní měla nějaký konflikt v minulosti, protože jsem si to tu nechtěla komplikovat. Nedělat vlny. Odmaturovat.

Odcházím a slyším, jak za mnou něco zabručí a nazve mě nějakou pikantní urážkou. Přejdu to a soustředěně zhluboka dýchám.

Když u skříňky zápasím s kombinací na zámku, kterou jsem minulý týden obdržela poštou spolu s přihláškou, třesou se mi ruce.

„Vypadáš jinak,“ ozve se zleva. Oči mi zabloudí k osobě, která to řekla. Koukám na světle hnědé vlasy, po stranách nakrátko, nahoře delší a sčesané dozadu, tmavě hnědé oči. Svalovec, asi metr osmdesát, s rošťáckou jiskrou v očích se zazubí. „Dřív jsi mívala světlý vlasy. Ty černý jsou šíleně cool. Viděl jsem tě, když jsi parkovala auto.“ Má zjevně bostonský přízvuk, možná z jihu, s protaženým A. *Paarkovala aauto.*

Vytáhne obočí a v něm se ve světlech zaleskne stříbrný piercing. „Jmenuju se Wyatt. Chodím sem teprve od loňskýho ledna, ale o tobě jsem už slyšel. Viděl jsem tvou fotku v ročence. Naše skříňky spolu sousedí.“ *Saausedí.* Další úsměv, když se ke mně nakloní blíž. „Lidi na tebe zírají jako šílení. Jako bys byla... celebrita. Vítej zpátky. Je mi ctí být tvým sousedem.“ Přiloží si ruku na srdce.

Ha.

Nečekala jsem, že ke mně bude někdo milý, a tomu pocitu nevěřím. Otočím se ke skříňce a popadnu zámek. Kombinace nefunguje a Wyatt se dívá, jak to zkouším potřetí, až zámek konečně povolí. Otevru dvířka a zatarasím mu výhled.

Wyatt zavře svou skříňku a já periferně vidím, jak se vzdaluje. Oči mi sklouznou dolů k zapečetěné obálce na dně skříňky. Zamračím se. Jak se to sem dostalo? Zkontroluju skříňku zvenku a podívám se na malé větrací otvory, kterými to někdo musel prostrčit.

Na obálce je napsáno *Pro Avu* a mně přeběhne mráz po zátylku, když si představím, kdo ji tam mohl nechat. Navíc, jak někdo zjistil číslo mé skříňky? Všechny informace o registračních údajích jsem dostala teprve před pár dny. Kousnu se do rtu a položím si do skříňky krabičku s obědem. Odolávám pokušení tam dopis prostě nechat. Zadíívám se na něj a pomalu po něm natahuju ruku. Prsty mám pár centimetrů od obálky, když se zastavím. Co když je v ní

antrax? Obrátím oči v sloup nad svou vlastní směšností. Jsem dost chytrá na to, abych věděla, že spory antraxu vypuštěné do vzduchu by mohly ublížit nejen mně, ale i dalším lidem, včetně osoby, která dopis doručila. Dobře, fajn, ale stejně se ho nedotknu. Později si z vědecké laboratoře vyzvednu nějaké rukavice a pak to vyhodím do koše.

Nasazuju zpět zámek, když si to náhle rozmyslím. Otevřu znovu dvířka, popadnu dopis a roztrhnu obálku. Co když je od Piper?

Drahá Avo,

~~Tvé oči mají barvu Karibského moře.~~

Kurva. To je blbost.

*Prostě chci říct... Podíváš se na mě a já cítím něco
OPRAVDOVÉHO. A to se mi nikdy nestává.*

*Už je to deset měsíců, kdy jsi tu byla naposledy, ale já na
tebe nemohu zapomenout.*

Chybí mi vidat tě na chodbě.

Chybí mi slyšet, jak fandíš při fotbale.

Chybí mi vůně tvých vlasů.

Tu noc se všechno zhroutilo.

Kdybys cokoli potřebovala, chci tu pro tebe být. Napiš mi.

Prosím. 105-555-9201

P.S. Jsem Žralok, ale nikdy bych ti neublížil.

P.P.S. Snažil jsem se to vší silou potlačit, ale chci tě. Pořád.

Když ta slova čtu, tluče mi srdce a matně si uvědomuju, že zvoní a kolem mě proudí studenti mířící do tříd. Mám chuť dopis zmačkat a podpálit. Mám chuť se na něj vymočít.

A to mě rozesměje.

Kdo to tu nechal?

Samozřejmě že dopisu ani na vteřinu neuvěřím. Je od jednoho z hráčů – Žraloků – a ti mě všichni nenávidí. Byl to *jejich* večírek a právě na ně zaměřila policie své vyšetřování.

Všichni říkali to samé: *Ava Harrisová popíjela, když přišla. Nikdo jí žádné drogy nebo drinky nepodal. Nikdo ji neviděl odcházet do lesa. Nikdo ji nenapadl.*

Zvonění na hodinu mě vytrhne z přemítání o minulosti, já si vecpu dopis do batohu, zabouchnu skříňku a vyrazím na první hodinu.

Knox

Zaparkuju svůj černý mercedes benz třídy G na místě a vypnu motor.

„Máš naprosto boží auto,“ ozve se Chance ze zadního sedadla, když vystupuje, přes rameno přehozený batoh. Koutky jeho bleděmodrých očí se zvrásní, je stále ještě opálený z dovolené na Maui, kde byl minulý týden. „Ty máš vždycky ty nejlepší hračky, Knoxi.“ Zasměje se a já pokrčím rameny. Víím, že v těch slovech není žárlivost. V jeho rodině jsou peníze odpradávná, dědí se z generace na generaci dobře situovaných právníků, a dokonce i jednoho guvernéra, ale v tomto se nevyrovná mým a Daneovým penězům – náš táta je realitní magnát.

Vystoupím z auta. „Pro Graysonovy jen to nejlepší.“ Zní to sarkasticky. A nikdo jiný než mé dvojče to nepochopí.

Můj bratr Dane vystoupí ze strany spolujezdce a poklepe na kapotu auta. „Jo, náš tatíček se cítil provinile, že nás většinu léta nechal doma, aby mohl pracovat v New Yorku. Pěkně způsob, jak si nás usmířit, nemyslíš?“ Mluví chladným tónem, tvář bez výrazu, až na napjaté vrásky kolem rtů.

Je v pohodě. Sleduju, jak obchází auto a připojuje se k nám.

Liam se vyškrábe z mého zadního sedadla. Je to obránce našeho týmu – téměř dva metry, hvězda obrany –, který míří na prestižní vysokou. Sportovní televizní kanál ESPN ho řadí výš než kohokoliv